PÄIVÄSTÄ TOISEEN

Erinomaisuus huomataan. Jääkiekkoa ei voi pelata salaa hyvin. **JÄÄKIEKKOVALMENTAJA JUKKA JALONEN**

8.10.12

Aurinko nousee

Helsingissä kello 7.43
ja laskee kello 18.31
Oulussa kello 7.50
ja laskee kello 18.20
Utsjoella kello 7.56
ja laskee kello 18.01

Päivän sana

8.10. Minä annan teille uuden käskyn: rakastakaa toisianne! Niin kuin minä olen rakastanut teitä, rakastakaa tekin toinen toistanne. Joh. 13:34
9.10. Niin Jumala puhui kaiken tämän: ”Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka johdatin sinut pois Egyptistä, orjuuden maasta. Sinulla ei saa olla muita jumalia.” 2. Moos. 20:1–3

Nimipäiviä

Tänään maanantaina: Hilja
Huomenna tiistaina: Ilona

Mietelause

Vastuuta on siirrettävä sinne, missä kuluja tuotetaan. Eivät ne ota sitä.

Paavo Haavikko

Lähetä merkkipäiväilmoitus Maaseudun Tulevaisuuteen
Merkkipäiväpalstalla julkaistaan vain päivänsankarin suostumuksella lähetettyjä merkkipäivätietoja. Kirjallisesti lähetettävissä tiedoissa tulee olla merkkipäivän viettäjän nimi, ikä, merkkipäivän ajankohta, titteli, kotipaikka ja mahdollinen lyhyt maininta merkkipäivän vietosta. Valokuvaksi käy mustavalko- tai värikuva, koolla ei väliä. Palsta on maksuton. Merkkipäivätiedon tulee olla toimituksessa viimeistään viisi päivää ennen lehden ilmestymistä. Tiedot postitetaan osoitteeseen: Maaseudun Tulevaisuus, ”Merkkipäivät”, PL 440, 00101 Helsinki, tai lähetetään sähköpostilla osoitteeseen *merkkipaivat@maaseuduntulevaisuus.fi*.

KUOLLUT

Talousneuvos Pentti Ritakallio

Pentti Ritakallio

Isämme, talousneuvos Pentti Ritakallio kuoli Huittisissa 4. syyskuuta 85-vuotiaana. Hän oli syntynyt Huittisissa 4. heinäkuuta 1927, ja sai elää pitkän ja vaiherikkaan elämän.

Isä sai nuorena poikana vastuulleen suuren taakan, sillä 16-vuotiaana sotaaikana hän oli Ritakallionmaassa vanhin mies, kun muut miehet olivat sodassa. Tuo aika kasvatti ja opetti isälle paljon.

Isä oli tarkka talousmies ja halusi kulkea kehityksen kärjessä. Isä hankki 1950-luvun lopulla muun muassa vuokratelevision ja sitä sitten töllötettiin iltaisin. Naapuritkin pääsivät mukaan katselemaan.

Erityisesti muistan, kun isä lähti 1960-luvun alussa Helsinkiin ja me lapset odottelimme kotona jännittyneinä hänen paluutaan. Vihdoin näkyi jotakin outoa tiellä: auto. Eikä kauan, kun isä ajoi Popedan pihalle, ja kyllä se tuntui hienolta.

Elämäntyönsä isä teki sikojen parissa. Hän jalosti ja kehitti hyvin vähärasvaisia ”possuja”. Mitä pienempi rasvakerros kinkussa oli, sitä parempi. Isä paneutui jalostustyöhön huolella.

Tunnustukseksi äiti ja isä saivat iloita menestyksestä, saaden kahdeksan kertaa Suomen parhaan jalotussikalan tittelin. Lisäksi isä oli Suomen kotieläinjalostusyhdistyksen aktiivitoimija ja myöhemmin hänet kutsuttiin kunniajäseneksi Suomen kotieläinjalostusosuuskuntaan.

Kunnallispolitiikka oli toinen isän intohimo. Hän toimi kunnanhallituksen ja -valtuuston jäsenenä kolmen vuosikymmenen aikana. Seurakunnan eri hallintoelimissä hän oli mukana reilut 30 vuotta ja Lions-toiminnassa vuodesta 1973 lähtien.

Työstään yhteisten asioiden hyväksi isä sai tunnuksena talousneuvoksen arvonimen vuonna 1978.

Isä oli kiinnostunut urheilusta, ja hän kannusti meitä lapsia urheilun pariin. Talvisin hän kuljetti meitä hiihtokilpailuissa ympäri Satakuntaa ja kesäisin urheilukentillä.

Rakas harrastus isällä oli metsästys. Suuren ilon isälle tuotti se, että eräänä päivänä hirvimetsällä samasta ajosta kolme sukupolvea ampui kukin hirven eli isä, Asko ja Markus. Hän oli silloin 81-vuotias ja puhui tästä aivan viimeisinä viikkoinaankin.

Positiivinen elämänasenne auttoi isää jaksamaan myös elämän viimeisinä vuosina. Isä poistui luotamme pitkän ja vaikean sairauden murtumana. Kiitollisina kaipaamaan jäivät Sirkka-puoliso, lapset, lastenlapset ja lastenlastenlapset.

Liisa Ritakallio
nuorin tyttäristä

LUKENUT MIES

Legendaeversti

Sotahistorian harrastajat tuntevat Aladar Paasosesta (1898–1974) monta legendaa.

Paasonen oli nuoren tasavallan upseeriksi harvinaisen kansainvälinen ja kielitaitoinen tyyppi, fennougristi isän ja unkarilaisen äidin poika, jonka vaimokin oli unkarilainen.

Hänestä tuli 1937 Suomen armeijan nuorin eversti. Everstinä hän myös erosi palveluksesta 1945, vaikka toimi sotien aikana monissa tärkeissä tehtävissä.

Virallisesti Paasonen oli kahdeksan vuotta tasavallan presidentin ensimmäinen adjutantti, vaikka yleensä hän hoitikin aivan muita tehtäviä. Hänen käsivarsilleen presidentti Kyösti Kallio kuoli Helsingin rautatieasemalla erottuaan virastaan talvisodan jälkeen.

Talvisodassa Paajanen hankki aseapua lännestä ja tunnusteli apujoukkoja Ranskasta. Jatkosodassa hän toimi rintamakomentajana ja sitten marsalkan tiedustelupäällikkönä.

Martti Turtola on kokenut sotahistorioitsija, Maanpuolustuskorkeakoulun entinen professori. Hän on kirjoittanut muun muassa kenraalien Heinrichs ja Airo sekä presidentti Risto Rytin elämäkerrat.

Tänä syksynä on ilmestynyt toinenkin elämäkerta Paasosesta. Selailun perusteella se pohjautuu enemmän legendan aineksiin. Turtola taas tutkii tiedemiehen tavoin, onko legendan alla siteeksi totta.

Legendojen purkamisesta Turtolalla on kokemusta. Virolaisten on vaikea hyväksyä paljastusta, että heidän kansallismarttyyrinsä, presidentti Konstantin Päts olikin hyväuskoinen yhteistoimintamies Neuvostoliiton suuntaan.

Tiedustelupäällikön toimia on jälkikäteen vaikea arvioida. Se ammattikunta ei säilytä dokumentteja ainakaan hävityn sodan jälkeen. Väitetyt arviot Paasosen kaukonäköisyydestä eivät saa tukea.

Sodan jälkeen Paasonen siirtyi Ruotsiin, osallistui keskeisesti Mannerheimin muistelmien kirjoittamiseen Sveitsissä ja pestautui lopulta Yhdysvaltojen tiedustelupalveluun. Koskaan hän ei palannut Suomeen ja nukkui yöt pistooli tyynyn alla.

Turtola epäilee, ettei Paasosen tarvinnut pelätä niinkään entisiä vihollisia kuin ystäviä. Vanhat tiedustelumiehet löivät Stella Polariksen aineistolla rahoiksi, mutta menikö rahanjako kaikkien mielestä oikein?

PEKKA ALAROTU
Martti Turtola: Mannerheimin ristiriitainen upseeri. Eversti Aladar Paasosen elämä ja toiminta. 310 sivua. WSOY.

Menestyjä ammentaa voimaa toisten onnistumisista

Johtaminen on vaikeaa, olipa kyse maajoukkueellisesta jääkiekon pelaajia tai yksittäisestä sikatilasta. Erityisen vaikeaa on johtaa itseään.

Johtaja onnistuu luotsaamaan ihmisiä eteenpäin, kun hän itse sitoutuu tavoitteisiin, antaa myönteistä palautetta eikä pelkää myöntää virheitään.

SEINÄJOKI (MT)
”Rakasta voittamista enemmän kuin vihaat häviämistä”, kiteyttää perusfilosofiansa jääkiekkovalmentaja **Jukka Jalonen**.

Hän kertoi ajatuksistaan ja kokemuksistaan viime viikolla Seinäjoella Sikatilan johtaminen -seminaarissa.

Hyvä johtaja asettaa tavoitteita

Mikään joukkue tai yritys ei menesty, jos sitä ei johdeta ammattitaitoisesti.

”Johtajilla pitää olla intohimoa ja sitoutumista tehtävään, alan ja talousasioiden tuntemusta, kyky kommunikoida ja delegoida”, Jalonen luettelee.

Johtajien esimerkki tarttuu alaisiin.

Työntekijät saadaan sitoutettua yrityksen tavoitteisiin, kun heidät otetaan mukaan niitä laatimaan. Tavoitteiden pitää olla konkreettisia, mitattavia ja riittävän vaikeita saavuttaa.

Tavoitteiden saavuttamista pitää seurata ja tarkistaa säännöllisesti. ”Menestyminen ei tarkoita sitä, että aina voitetaan vaan sitä, että jatkuvasti ja määrätietoisesti ollaan kärjen tuntumassa”, Jalonen sanoi.

Virheiden myöntäminen auttaa eteenpäin

Ammattitaitoinen johtaja on rehellinen ja oikeudenmukainen.

Oikeudenmukaisuus on eri asia kuin tasapuolisuus, Jalonen selventää. Oikeudenmukaisuus tarkoittaa, ettei ala pelätä virheitä vaan antaa jokaiselle mahdollisuuden näyttää parhaansa.

”Virheiden pelkääminen halvaannuttaa kaiken toiminnan.”

Virheiden myöntäminen on edellytys sille, että asioissa päästään eteenpäin. Vastuuta kantava johtaja myöntää tarpeen tullen olleensa väärässä.

Jalonen uskoo, että jokainen on lopulta oman onnensa seppä.

”Erinomaisuus huomataan. Jääkiekkoa ei voi pelata salaa hyvin.”

Myönteinen palaute takaa laadun

Jalonen painotti myönteisistä asioista puhumista ja myönteisen palautteen antamista.

Hän puhuu pelaajille asioista, joita haluaa heidän tekevän eikä niinkään teroita mieleen tilanteita, joita pitää välttää.

”Se, mistä puhutaan jatkuvasti, jää jotenkin päälle ja tulee paineen alla esiin.”

Itseluottamusta kasvatetaan myös käymällä pelaajien kanssa jälkeenpäin läpi kentän onnistumisia.

Iltaisin ei kannata viimeiseksi ajatella päivän aikana kertyneitä virheitä vaan nukahtaa muistelemalla tehtyjä maaleja - niitä onnistumisia.

Jokainen ihminen tarvitsee palautetta tekemästään työstä, Jalonen muistuttaa. Palautetta tarvitaan, jotta tekemisen taso säilyy. Onnistumisista pitää myös palkita.

Työstä annettu palaute ei saa mennä tekijän henkilökohtaisuuksiin. Sen pitää koskea ainoastaan tekemistä.

MAIJA ALA-SIURUA

KOMMENTTI

Pyöriikö sikatila jääkiekkoopeilla?

Jääkiekkovalmentajalla ei voi olla kovin kummoista annettavaa sianlihan tuottajalle. Tätä mieltä olin, ennen kuin maajoukkuevalmentaja **Jukka Jalonen** oli sanonut sikaseminaarissa sanaakaan.

Puolentoista tunnin esityksen jälkeen oli pakko myöntää, että kannatti kuunnella.

Jalosen ajatukset myönteisiin asioihin keskittymisestä, johtamisesta ja palautteen antamisesta voi hyvin ottaa käyttöön millä tahansa maatilalla riippumatta yrityksen koosta tai alaisten määrästä.

Jokainen meistä voi itse päättää, käyttääkö aikansa ja energiansa virheiden ja epäkohtien märehtimiseen vai keskittyykö onnistumisiin ja ilon aiheisiin.

Myönteiset ajatukset saavat kuin varkain aikaan muutoksia tavassamme toimia. Ennen kaikkea ne kasvattavat itseluottamusta. Hyvä itseluottamus puolestaan on avain kohti menestystä.

Jopa itseä voi johtaa hyvin tai huonosti. Hyvä johtaja asettaa tavoitteita ja pyrkii niitä kohti määrätietoisesti. Ilman tavoitteita toiminta on vailla suuntaa.

Jokainen ihminen on palautteen arvoinen. Vaikka ympärillä ei olisi joukkuetta tai työtovereita lähipiiriimme kuuluu perhe, ystäviä, asiakkaita ja yhteistyökumppaneita. He ovat meidän tiimimme, jolla kannattaa ja pitää antaa myönteistä palautetta.

Hyvin tehdystä työstä voi kiittää myös itseään.

MAIJA ALA-SIURUA

Metsien miehet ilahduttaa taiteen ystäviä Salossa

Metsien miehet -näyttelyssä edustavat miehiä metsän eläväiset, pöllöt, jänis räntäsateessa, nakutaiteilija videoilla tai vaikkapa kuusen kävyistä rakennettu muhkea karhu.

Näyttelyn kuraattori **Veikko Halmetoja** sanoo näyttelystä: ”Lopputulos on satua ja fantasiaa, leikkimieltä ja huumoria.”

Salon taidemuseo ja Maaseudun Sivistysliitto onnistuvat hienosti kolmannessa yhteisprojektissaan.

Maanviljelijän unelma -näyttely (2009) ja Luonto antaa – Luonto ottaa (2010) saavat komeaa jatkoa.

Mielikuvien ja toden pirtelö

Taidemuseon johtaja **Laura Luostarisen** mukaan näyttelyssä sekoittuvat hyvin mielikuvien ja toden maailmat.

”Linnut luovat tunnelmaa, taiteilijoiden luomat pöllöt ja lähiseutujen koulujen kokoelmista kootut topatut, pölyiset viiru-, varpus- muut pöllöt luovat viisauden leimaa.”

Näyttely on saanut lapsilta hyvän vastaanoton. Kysymyksiä on riittänyt ja riittää isovanhemmille ja vanhemmille.

Jasmin Anoschkinin ”Tunkio Selma” saattaa säpäyttää naurisvarasta riippumatta rikoksenteon vuosituhannesta.

Paul Gustafssonin räntäsateessa kyyhöttävä vanha metsäjänis kantaa olemuksessaan globaalin murheen.

”Varmaan se ajokoirankin ...kele taas kohta tulee”, kuulen sen tuumivan.

Luostarinen ihailee Gustafssonin karkeaa tekniikkaa. Taiteilija hahmottelee aiheen puualustalle, kaivertaa kuviot puuhun ja vedostaa sitten työn jokaisen värin erikseen teokseksi.

Töissä näkyvät hienosti puun syyt. Ne elävöittävät kuvauksen kohteen, kuikat, jäniksen uinti pakokuntoon.

KIMMO HAIMI

Paul Gustafssonin kuikkapoikue pysäytti ties monennenko kerran Salon taidemuseon johtajan Laura Luostarisen.

Jasmin Anoschkinin ”Tunkio Selma” ilakoi. Moottorisahatyö ryhdittää ja ryydittää romujen ripustelua.

Pöllöt luovat viisauden hengen näyttelyyn. Osa lensi paikalle Salon koulujen kaapeista, osa taiteilijoiden tapuleista.

Krister Gråhnin puisissa veistoksissa on hyvä rytmi, puuttuu vain savu pakoputkesta.

Lapset tekevät itse taidetta

Ryhmä Halikon eskarilaisia askartelee haltijahirven sarvia näyttelymuistoiksi. **Tuula Nikulainen** vetää keskittynyttä joukkoa, jolta ei heti irtoa näkemystä näyttelystä.

Toisen kerran kysyttäessä reipastuu **Mitro Salokannel,** 6 ja kehuu ”telkkariohjelmaa, siinä oli paljaana mies neljä päivää ilman ruokaa ja söi muurahaisia”.

Antti Laitisen videoteos ”Metsän poika” poikkeaa muusta metsästä. Kamera kuvaa alastonta, hyttysten kiusaamaa miestä. Järven veden vieno liike ja metsä kulissoivat outoa performanssia.

Maria Stereon pienet käkikellot kieltävät etsimästä mielikuvituksen etu-, taka-, itä- tai länsirajaa. **Hanna Kanto** ripustelee kaamoksen synkkiin maalauksiinsa muistoja kesästä, odotuksen.

JUHA AALTOILA
Metsien miehet -näyttely Salon taidemuseon veturitallissa 6.1.2013 asti